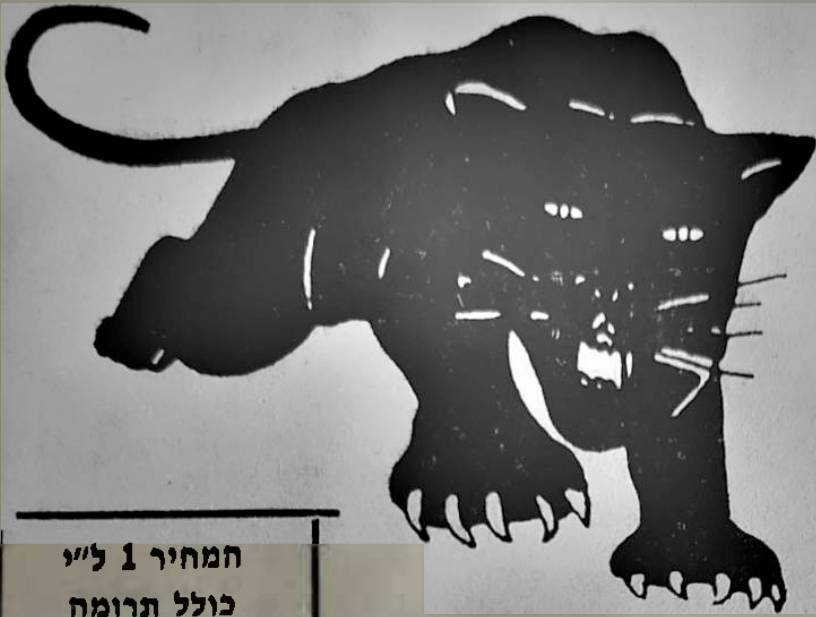

הפנתרים השחורים

המחיר 1 ל"י
כולל תרומה

ירושלים יוני — 1971

ת.ד. 20392 טלפון : 63804

הוצאת הפנתרים השחורים

תורת הפנתרים השחורים

בגליון זה :

- תורת הפנתרים השחורים
- דבר המערכת
- התאבדות בשל מצוקה כלכלית
- "הכנסותיהן של השכבות הע-"
- ניות הולכות ויורדות"
- כך התעללה המשטרה
- גרישת גולדה והפנתר
- ועדה למלחמה במצוקה
- קיצור תקנות הפנתרים
- מכתבים למערכת
- סכנה
- ימים נוראים
- רבע מאוכלוסיית התלמידים ב-
- ב"ש "על קו העוני"
- על פודלים ופנתרים
- הנחמדים
- מטרת הארגון

כעכברים מאוניה טובעת, בהשאירם בו רק את ילדי העניים את "השחורים". הוא יכול — אם יש לו חדר, או לפחות חצי חדר, כמו לילדי היהודים האשכנזים, והוא לא צריך לישון עם חמישה בחדר ולהת-עורר כשהוריו מייצרים את הילד הנוסף. הוא יכול — אם הוא לא צריך עוד לפני גיל בר מצווה לעבוד או לסחוב או לגנוב או לפרוץ כדי לקנות משהו חיוני, או להשיג קצת כסף כים שהאשכנזי מק-כל ביד רחבה ובשפע. לאמר...
...הוא יכול אם... אבל היות ואין אם... אז הוא לא יכול. סוף פסוק. והיות והוא לא יכול, הוא נשאר עד סוף ימיו עם 400 לירות ברוטו במושגי שנת 71.

וכך הילדים שלו. וכך ילדי הילדים שלו. וכך הנכדים עד סוף הדורות. או עד סוף המדינה. כי הלא מצב עניינים זה יפרק את המדינה. ואז הבעיה תיפסק. וגי-פגש אחרי אלפיים שנה נוספות לשאנס חדש.

אבל אנחנו לא רוצים להגיע לפרוק המדינה בגלל שנאת אח לא חיים זו. אנו רוצים להציל אותה בעוד מועד. לכן אנחנו ואולי רק אנחנו — מפלגה ציונית. היום קטנה — מחר גדולה. אלו הן הסיבות ל-דפיקה שדופקים אותנו, ולא אותה הנ-חיתות שהיא אינה קיימת.

שהאשכנזים יוציאו להם מן הראש את רעיון נחיתות אחיהם הספרדים. היא פשוט אינה קיימת — קיים רק אי צדק ממוצא סלוני לגבי נקודת הזינוק.

אנחנו, לפי העתונות, מפלגים את ה-אומה. אז למה, המלכד הגדול. הנשר ה-נשר הגדול, בעל היד החזקה, הרמב"ם המשך בעמ' 2

יש בכך התבטאות לא קטנה שאנו נא-לצים לקרוא לעצמנו פנתרים שחורים, א-בל לו קראנו לעצמנו "הסתדרות הצעיר-רים המקופחים מעדות המזרח" הייתם ש-מים עלינו את האות השביעית (ז) זה לא היה עושה רושם על איש. היתה זו עוד הסתדרות מבין האלפים.

לעומת זאת השם שבחרנו בו מפחיד. ולא נעים. אבל האמת היא כי אנחנו לא חיות טרף אלא בני אדם. וגם אמת כי רובנו המכריע אינו שחור אלא לבן.

אבל דופקים אותנו. עמוק. ואולי לא באופן ישיר. כי באופן ישיר יש שוויון במדינה הזו. אותנו דופקים באופן עקיף. באופן ישיר יש כאן שוויון: כל מי שמ-שיג ציון כזה וכזה בבית הספר מקבל מילגה, ואז הוא יכול להמשיך ללמוד ולהיות דוקטור או פרופסור. אולם באופן עקיף זהו שקר גדול כמו הים. יכול! מה זה יכול?! יכול אם ההורים שלך לא בור-רים ומלמדים אותו את מה שהמורה אינו מלמד. או עוקבים אחר מה שהמורה מל-מד. ויכול — אם המורים שלו ובעיקר התיכונים אינם סוג ב' או אינם עושים זאת כעבודה נוספת בערב. הוא יכול אם האשכנזים, אשר הם קבעו את הרמה, אי-גם בורחים מאותם בתי הספר בפרברים,

אזרח!

הרם תרומתך
להמשך מאבקנו

חשבונו מס' 2448/84
בנק לאומי לישראל ירושלים

נרשמנו כאגודה

בשם

"תפנתרים שחורים"

מס' 11/1888

יו"ר: ראובן אכרגיל

מזכיר: רפי מרציאנו

מטרות האגודה בגליון

התאבדות בשל מצוקה כלכלית

גבר בן שלושים ושתיים שנים, ממושב אבן-ספיר באזור ירושלים, נמצא תלוי בלול שבחצר ביתו. הוא הותיר אחריו שבעה ילדים ואשה בהריון. המניע להתאבדות היה מצוקה כלכלית. העתונים לא כותבים על מוצאו של המנוח, שכן, לגביהם לא קיימת בעיה עדתית, הרי כולנו "עם אחד". לנו אין ספקות ביחס למוצאו של המנוח. אפילו אין אנו רואים צורך ללכת ולשאול.

התהום בין שתי שכבות האוכלוסיה הולכת ומתרחבת. בצד אחד משתולל עור-שר פרוע ואילו העוני והדלות מביאים את בני העם הספרדי להתאבדויות. אין אנו רואים פתרון אחר למצב פרוע זה מלבד הפתרון המהפכני. הממשלה ממשיכה לטמון את ראשה בחול; שום דבר לא השתנה במנגנון המחשבה המנוון שלה. כל ההבטחות עד כה אינן חורגות מהמדיניות המסורתית. אין שום כוונה בחלונות הגבוהים של הממשל לאמץ דרך חשיבה מהפכנית. מהפכה חייבת לבוא! אם היא לא תבוא מצד הממשלה היא תבוא מצד העם!!!

תורת הפנתרים / המשך מעמ' 1

ששמו היה מימון היה אביהם של הפנתרים השחורים? היום תמצא, א'בין לומי-די תורתו, שם כזה, רק בבית ספר ערב. פעם כל העולם העריץ את האיש הזה, והצפון אפריקאים בתוכנו עד היום חר-גגים חג הקשור בשמו (חג המימונה) רבי יהודה הלוי, גדול משוררי האומה, היה גם היחידי שהיה גם ציוני מעשי. כשכולם חלמו על משיח — רק הוא יצא לדרך. היה אגב ס"ט (ספרדי טהור).

שלמה אבן גבירול היה גאון בינלאומי כבר בגיל 16. גם הוא היה פראנק דובר ערבית כאבות משפחותינו היום. למה אין בתוכינו ילדי פלא כאלה? למה? במה לעזאזל שונים אנחנו מענקי ספרד האלה? במה? פשוט אין לנו כסף. ולא-כנזים יש. קל להיות ילד פלא כשבגיל שמונה שוכרים לך מורה למוסיקה. ילדי הפלא שלנו; מן הגזע הספרדי הטהור נקברים בג'ורה ובתיקי המשטרה. כל גדולי הלב, שניסו להיות משיחים בישראל והצליחו ליחו להושיב על מזודותיהם גם את יהודי פולין — יהודי מזרח היו: ראובני, מר מולכו ושבתאי צבי. וגם האחרון שבהם שאמנם הצליח — הרצל — אמו היתה ספרדיה טהורה. ואותנו פה בחברה המ-תירנית הזו הכניסו לתיק של העובדים הסוציאליים. למה?

פשוט מאד. ממחיר הארמון בבית מרל בצופית, שלא מבקרת בו נפש, יכלו בכל איזור כפר סבא להוסיף חדר למשפחה. וכן הלאה. מהו לעומת כל זה העושק התנכ"י — אפס אחד עגול. המשך יבוא. הלב כואב אבל יבוא.

דבר המערכת

הענין העצום שעוררה תנועת "הפנתרים השחורים" בצבור הישראלי עמד בניגוד משווע למידה הזעומה של מידע, אשר אותו צבור יכול היה לקלוט בכלי התקשורת הממלכתיים ובעתונות.

אותו חלק של הצבור, אשר נוהג לצפות בטלוויזיה הירדנית, יש לו ידיעות מעודכנות על תנועה זו, יותר מכלל אזרחי ישראל אחר. קשר השתיקה של כלי התקשורת למיניהם הוא נסיון נואש למנוע את התפשטות התנועה בכל הארץ. הפער בין המתרחש בתנועה ובין מדת הדיווח עליה הולך ומתרחב. הידיעות הזעומות בעתונים, ויותר מכך ברדיו, לא מוסרות על התסיסה הגדולה בקרב עדות-המזרח ברחבי הארץ, ועל התארגנויות ספונטאניות בכל מקום, על פעילות אירגונית ענפה ללכד את הסניפים לגוש מוצק אחד, שיהיה ביכולתו להגשים תקוות של עשרים שנה. (יש אף אומרים כי תקוות אלה ימיהן כימי הציונות).

עתון זה בא להגיש לקורא הישראלי תמונה מדוייקת על הנעשה בתנועת "הפנתרים השחורים" וזאת כדי לצאת תוצר נגד המקהלה הזדונית עתונות הבוקר והערב, אשר עשתה יד אחת לעוות את דמותה, להכתים את שמנו כדי להרחיק את הצבור מעלינו, להציג בצורה מסולפת את מטרותינו ודרכי פעולתנו, כמו שזה בא לידי ביטוי בדיווח על חגיגות המימונה. לשיא הזדון הגיע עתון "מעריב" המפרסם קריקטורות נוסח התעמולה הנאצית — פרי עטו של דוש.

דמות מעוותת ומסולפת זו — המוגשת עלידי כלי התקשורת הממלכתיים וגורריהם מימין ומשמאל אינה אלא תוצאה של המצב העגום שבו, לאוכלוסיה של עדות המזרח, המונה 65% מכל היהודים במדינת ישראל, לא היה עד כה אף עתון אשר יציג את דרכי החשיבה שלה, את השקפת עולמה, את הלך הרוחות בתוכה ואת דרכי הביטוי המיוחדים לה. העתונות הנשלטת כולה ע"י עורכים אשכנזים התעלמה כליל מ-65% מקוראיה. תמיד חזרנו וקראנו בעתונות זו על יפיה של תרבות אשכנזי, על כנסים וארגונים אשכנזיים, קצורו של דבר על כל מה שמטריד אשכנזי ממוצע. אולם מעולם לא קראנו על בעיות מיוחדות לעדות המזרח; על הדכוי התרבותי ועל ענוי רבבות תלמידים הנאלצים לנדוד במדבר הקטלני שעל הספרות וההיסטוריה האשכנזית בלי כל יחס סביר לערכם ותרומתם הממשית לתרבות האדם. מה הפלא איפוא, במצב דברים זה על התעלמות והטמנת הראש בחול, יצא המרצע מהשק ולעינינו "הנדהמות" הופיעו "הפנתרים השחורים".

* עתון זה נועד לשרת את מטרות הארגון בהביאו את דברו לכל הארץ. לכן תפקידו שעל העתון יהיה, בין השאר, להיות אחד מגורמי הלכוד של התנועה. דרכו תועברנה ידיעות לסניפים, בו חברי הסניפים יביעו את עצמם בכל נושא עובדתי ותאורטי.

* העתון יהיה מכשיר שבו הארגון יגבש את הגותו הכלכלית-חברתית.

* העתון יהיה מכשיר שבו תובא לידי ביטוי תרבות בני-עדות המזרח בפ-רוזה, שירה, דרמה, ציור ועוד.

* העתון יביא את המתרחש בארץ ובעולם, לראשונה בתולדות המדינה, בצורה התואמת את נקודת ההשקפה שלנו.

עתון זה ישיר את כל המטרות האלה ועוד רבות אחרות. לשם כך דרושים כתבים אשר ישלחו את פרי-עטם מכל קצוות-הארץ. אין אנו רואים צורך להדגיש יתר על המידה כי העמידה על ספרדיותו של העתון אינה תוצאה של תפיסה גזענית. את המונופול על הגזענות אנו משאירים למדכאינו. אבל יש הכרח להבליט את תרבותנו המזרחית מהסבה הפשוטה, כי ההשקפה הגזענית ששלטה עד כה בחיינו הלאומיים שמה לה למטרה לדכא כל גלוי של עצמאות תרבותית שאין מקורה באי-רופה. לפיכך, יש מקום בתוכנו לכל אשכנזי המודע לדכוי זה והדוחה אותו בשאט-נפש, בידיעה כי דכוי זה מגביל את חרותו שלו. אנו יודעים מנסיון שלושת החודשים האחרונים כי אשכנזים כאלה אינם מעטים כלל וכלל.

המערכת

גילוי דעת

הננו להצהיר קבל עם ועדה כי תנועתנו, תנועת הפנתרים השחורים, היתה, והינה ותהיה, על-מפלגתית במובן הטהור ביותר של מושג זה.

אמנם, בשורותינו נמצאים חברים ואוהדים לכל המפלגות והזרמים בארץ, אולם, אנו כנוף, אין אנו מזדהים עם אף אחד מהם.

למרבה הצער היו וזיהו אותנו, אם מתוך חוסר-ידיעה ואם מתוך כוונת-זדון, עם חוגי השמאל הקיצוניים (רק"ח, מצפ"ן, שי"ח ועוד) — הננו מכחישים זאת בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים: אין לנו כל חלק ונחלה בהם!

אנו מצהירים כי: בניס נאמנים אנו למדינה ולחוקיה. לא ניתן יד לשום גורם — פנימי או חיצוני — האומר לקעקעה.

הכנסותיהן של השכבות העניות הולכות ויורדות

טוענת יו"ר ועדת העבודה של הכנסת ח"כ שושנה ארבל-אלמוזלינו • רק כ-12% מהסטודנטים הם יוצאי אסיה ואפריקה

בשנת 1954 צבר החמישון התחתון ש- בסולם זה, המקיף 20 אחוז מהמפרנסים, 7.7 אחוזים מכלל ההכנסות במשק. בשנת 1963/64 ירד חלקו ל-5.9 אחוזים, ו- כעבור חמש שנים נוספות הגיע חלקו ל-5.6 אחוזים מכלל ההכנסה. באותו זמן

לשם בדיקת רמת ההכנסות של חלקי האוכלוסייה השונים, מחלקים את כל המ- פרנסים לחמישה חלקים שווים, המכונים בשם "חמישונים". ההשוואה בין רמת ההכנסות של כל חמישון וחמישון מצ- ביעה על מידת הפער הכלכלי.

עדויות מזעזעות

כך התעללה המשטרה בעצורים בירושלים

אחד סגר עלינו את הדלת הסתכל מה שעושים לנו, כמו בסרט. רק אחרי שקי- בלנו מכות, הופיעו השוטרים והפרידו. בי- קשתי טיפול רפואי, אבל ענו לי, ש"אין צורך". רק אחרי ארבע שעות לקחו אותי לחובש ששם לי טיפות כעין, אבל רופא לא רצו לתת.

— בבוקר הלכתי לבית-חולים הדסה. אמרו לי: "צריךך לשלם 15 לירות". א- מרתי: "אין לי עכשיו, אשלם אחר-כך". "אם אין — תצאו החוצה", — אמרו לנו.

קיבלתי מכות רצח

דניאל סאיל, גם הוא קורבן הפרובו- קציה בבית-המעצר, משלים את התמונה: — קיבלתי מכות רצח, — העיד דניאל, — מכה איומה בלסת ("ותגיד להם איך שבעטו כך בנעל שלהם", — מעירה אשה

באולם הקטן של קפה "סביון", הי- רושלמי, שנתמלא עד אפס מקום בקהל בלתי-שיגרתתי לחלוטין, נשאו קורבנות ה- הפגנה, בזה אחר זה את דברם. הם לא דיברו במלים מצועזעות, כולם היו המו- מים ומזועזעים עדיין ממה שעבר עליהם; חלקם ישבו זו הפעם הראשונה במעצר וזו הפעם הראשונה "זכו" בהיכרות מק- רוב עם נחת-זרועה של המשטרה.

הפרובוקציה בבית-המעצר

שמעון מיכאלי, לבוש חולצת טריקו ל- בנה, עליה כתוב בשחור: "הצטרפו לפנ- תרים השחורים", חבוש כובע שחור, עינו האחת חבושה, אפו פצוע, שפתו שסועה: — ב-6.30 ירדנו לכיוון רחוב בן-יהו- דה. ארבעה פרשי משטרה התקרבו אלינו פתאום בדהרה. לא התנגדנו, לא קיללנו, שכבנו ואמרנו להם: "יותר טוב שתהרגו אותנו, מאשר שהסוסים ירמסו אותנו". את דני היכו, אותי תפסו 4 שוטרים וגררו אותי איזה מאה מטרים. האנשים בצד ראו, שאנחנו לא עשינו כלום והשוטרים גוררים אותנו כמו שקי מלט, וצעקו להם: "נאצים, נאצים!" השוטרים צעקו וקיללו אותנו.

— בבית-הסוהר שבתנו אני ושני חב- רים שלי שביית רעב מהבוקר על היחס של המשטרה. פתאום, כשהעצורים הלכו לאכול, הופיע איזה גבר, תפס לי את ה- כובע והתחיל להתגרות. אמרתי לו: "עזוב אותי, לא עשיתי לך כלום, עזוב אותי". אבל הוא המשיך. בחצר היו אז רק הע- צירים הפליליים והם התנפלו עלינו. אני מסתכל, רוצה לקרוא לשוטרים שהיו קו- דם בחצר — כולם געלמו פתאום. שוטר

גדל ללא הרף של החמישון העליון: בש- נת 1954 הוא שילשל לכיסו 35.3 אחוז מההכנסה הכוללת, ואילו בשנת 1963/64 עלה חלקו ל-38.9 אחוזים.

פער זה מתבטא, בראש וראשונה, בי- שיכון. בדיור פגום, מכל הסוגים, מתגו- ררות כיום 80 אלף משפחות עירוניות, אומרת יושבת ראש ועדת העבודה.

מן הנתונים, שהובאו בפני הוועדה, הת- ברה, שבשנת 1967/68 איכלסו את בתי הספר היסודיים 59.3 אחוז מיוצאי אסיה ואפריקה; בתיכונים הגיע שיעורם ל- 35.6 אחוז ואילו בחינוך האקדמאי ל-11.9 אחוז. נתונים אלה מוכיחים, בצורה נו- קבת, את מידת הפער בחינוך בין השכ- בות השונות, ומבליטים את אחוזם, היורד והולך, של ילדי העולים מאסיה ואפריקה, ככל שתקופת הלימודים מתמשכת.

ירידה זו בחינוך העל-יסודי גובעת מ- שני גורמים. האחד — כלכלי: "אפילו אם משוחררים הורי הילד מתשלום שכר- לימוד, אי-אפשר להתעלם מהוצאות ר- בות אחרות, המוטלות עליהם. אך בעיקר דרוש הילד להוריו כמפרנס נוסף במש- פחה.

לא מכבר התבשרנו, כי במסגרת תוכנית החומש, שהכינה הממשלה, מהצית מהו- צאות החינוך תושקע בחינוך הגבוה, אשר בו מהווים בני השכבות הסוציאליות הח- לשות, פחות מ-12 אחוז. פירוש הדבר הוא, שהפער ברמת-החינוך בין בני ה- שכבות השונות — יולך ויעמיק.

מן הצד). ב"הדסה" אמרו לי, שיש לי שטף דם פנימי בפה וסימנים חיצוניים למכות. ואחרי כל זה אמרו ופירסמו שלא היו פצועים...

סחבו בשערות, בוקסים בפנים

— איך שירדנו מהמשאית, התנפלו ע- לינו השוטרים — מעידה מזל סאיל, אשה צעירה בעלת עיניים יוקדות מזעם. — הם סחבו אותנו בשערות, נתנו בוקסים בפנים, עילפו את הבנות. את בעלי סחבו וגררו בכביש, הוא התעלף. רק בסרט על הרומאים ראיתי מחזה כזה. השוטרים קי- ללו אותנו ואמרו "אתן ווגות". איך הם מעיזים ככה לדבר?! בבית-המעצר היתה במיוחד שוטרת אחת, בשם יפה (מס' 18668), שקיללה אותנו, והתנהגה איתנו לא כמו בן-אדם.

אגרופים בבטן, נקע ביד

קשה להאמין, אך דווקא הנערה השב- רירית, עירית יעקבי, זכתה ל"טיפול" מ- יוחד של בריוני המשטרה — על כך מ- עידים כל חבריה למעצר.

— הם בעטו בי ורמסו אותי וכך גררו אותי לניידת. גם במכונית המשיכו לה- כות. בבית-המעצר רצו להתתים אותי ש- היכיתי שוטרים. כשסירבתי, התחיל שו- המשך בעמ' 4

כך התעללה המשטרה

המשך מעמ' 3

טר להכות באגרופים בבטני, אחר-כך סג"ר את הדלת ואיזה שמונה שוטרים בעטו בי והיכו אותי. בקושי הגעתי לדלת ופתיחתי אותה, הייתי במצב היסטרי. במסדרון ראיתי אחד מאלה שהיכה אותי וצעקתי: "השוטר הזה היכה אותי". אז הוא אמר: "שקרגית! אף אחד לא היכה אותך". היא מזכירה את שמותיהם של ענבר ואלול שהיכוה באכזריות.

השוטרים הסירו מספרים

נתן כץ, סטודנט, מדגיש כי אינו משייך לשום אירגון.

— כל הדרך לבית-המעצר היכו אותי, מעיד הוא. — בניידת ראיתי איך שמיכס את חזי הרצל (נמוך וצנום, נכה צה"ל), ראיתי את עיריית שוכבת בניידת ונסיתי להתערב שיפסיקו להכות אותה ואני חושב שקצת הירפו ממנה. אותי המשיכו להכות מכות רצח. (מה זה "מכות רצח" בעיניך? — שואל עתונאי ציני בטון ענייני, — לא רואים עליך שום סימן). הם היכו בנו מה שנקרא מכות יבשות, אבל השאירו גם סימנים. ונתן מרים את זרועו וחופת את שרוול חולצתו, כדי לא להשאיר ספק אצל העתונאי הפקן.

נתן מעיד עדות נוספת על יוסף אלאלו, עולה חדש מפרו, שנקלע, כנראה, למקום באקראי. הוא ספג מהלומות עד כי בקושי זחל על הרצפה ובכה כל הזמן, שום סיפול רפואי לא הגישו לו, הוא שכב על הברזלים של המיטה, אף שמיכות לא הביאו לו על-אף מצבו הקשה. כן מספר נתן על אדם קשיש, שבא מיוזמתו להניח תפילין לאחד הפנתרים. "מה אתה מבלבל פה את המוח, בוא גם אתה", צעק עליו שוטר, השליך את כיפתו מעל ראשו ואת רצועות התפילין והכניסו למעצר.

נתן מעיד על אכזריותו של השוטר אלכרי וכן של שוטרים שנושאים את המיספרים: 60200 ו-19760. אגב, בבית המעצר הסירו השוטרים את מיספריהם, ליתר זהירות...

— אורה שלא טעם את טעמו של מעצר כזה אינו יכול להאמין, כי קיימת חומה של השתקה שאי-אפשר לפרוץ אותה. שוטר שהיכה אותך לפני שתי דקות יגיד לך: מה, אני היכתי אותך? זה לא יכול להיות... וכן הלאה. — מסיים כץ.

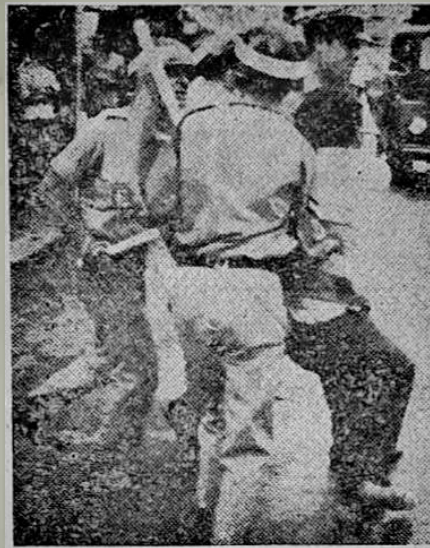
פעדיה מרציאנו, מראשי "הפנתרים", חבוט במצחו, נראה חלש עדיין בקומו לשאת את דברו:

— רובנו כסתייגים מ"האיחוד" עם התאחדות של הברוקאים. הביאו להם קוני-יאק כדי לעשות סולחה עם המשטרה. שמי

מוסיע בין החותמים, אבל אני לא הייתי שם — מדגיש סעדיה. — אותי סחבו לסימטה ולמעה מעשרים דקות הכניסו בי מכות.

סעדיה הובא לבית-המעצר כשהוא מחוסר-הכרה. לרופא בבית-החולים "שערי צדק" תביאוהו רק אחרי שעתיים, ובפתק משם מצויין רק "פתח מעל העין"... (סעד"ה מראה את חולצתו הצהובה שלבש — כל גב החולצה ספוג בכתמי דמו). כאשר הושלך לצינוק איימו עליו: "עוד נגמור אתך". הקצין מושיץ אמר לו: "עוד ניתן לך כדור בראש". גם הוא מעיד על מושיץ, עמרם עדרי ועל ענבר, כי נהגו בסאדיזם.

סעדיה מרציאנו מדגיש, כי זריקת בק"ב בוקי מולוטוב אינה דרך, והיא לא באה מידי ה"פנתרים".

3 שיניים שבורות

הנער ישעיהו האוזמן, אינו משתייך ל-שום אירגון. הוא מספר:

— לא הייתי בהפגנה, בדיוק אמרתי לשכן, שיסתכל איך שוטרים מכים אזרחים ואז התגפלו עלי שלושה בלשים. הם שמו לי אזיקים על היד ולחצו בחוזקה. תוך כדי מכות גררו אותי לניידת. ב"חקירה" היכו אותי מכות רצח ובינתיים ישבה מ' מולי בשלוות-נפש שוטרת, עישנה סיגריה והסתכלה איך מכים. כשנכנס ענבר, — מעיד הנער, — הוא שאל: "למה לא נותנים לו קפה?" והכניס לי אגרוף בבטן. 3 שיניים שברו לי. אחר-כך ראיתי איך מעסים שני אנשים את הידיים לענבר, כדי שיוכל להמשיך ב"טיפול".

שטף דם ממכות

שולה צפרי, בת ה-17, באה להפגנה עם משפחתה, המונה 15 נפשות. סיפוריה אינו שונה מאחרים, אלא בהוספת פרטים, השופכים אור נוסף על התנהגותה

הברברית של המשטרה. גם אותה גררו לניידת תוך מכות ללא הבחנה. היא ניסתה וסנתה לשוטר — בן עדתה ואמרה לו: "הסר את המדים. תודה איתנו". תשובתו היתה מכת קאראטה על עורפה. גם היא קובלת על התנהגותה של השוטרת יפה שלא חדלה מלכנות אותן בכי-נויי גנאי. שולה סובלת משטף-דם כתוצאה מהמכות.

"שיקום" ב-300 ל"י לחודש

חזי הרצל, המתקשה לעמוד בגלל חולשה גופנית, לאחר ששובת רעב מאז המדע, אומר רק זאת: "אני נכה צה"ל, יש לי 3 ילדים ומקבל שיקום — 300 לירות בחודש. 150 לירות אני משלם משכנתא... אני ואשתי חיים כבר חודש וחצי על לחם ותה. אני ממשיך לשבות רעב ליד הכנסת, כי אינני יכול יותר לחיות ככה".

אלו היו העדויות על התנהגותה האלימה של המשטרה בהפגנה בירושלים ואמיתותן הלא היא חרותה בסימני החבלות, המכות, הצלקות, והפצעים בגופות האנשים. וזו הסיבה שהעתונות הממוסדת ה"חופשית" וה"דמוקרטית" לא פירסמה אותן.

גרישה גולדה והפנתר

ירד פנתר אל העם כדי להיות נחמד פעם ובפיו בשורת השגב להפיצה בארץ ובנגב כל העם בעיר צפו וכל העיר צריפס נטשו כל אחד היה מוכן לשמוע פעם פנתר תוקפן והבשורה הפכה דרישה אך גרישה היה נזעם אך פנתר שבה לב עם את אמא גולדה הוא הזהיר יש בארץ חידק ממאיר אל מי גרישה התכוון היש אתר אם לא פנתר וקול גולדה בראש חוצות בנאום גדול תוצב להבות

אינני יודעת מי עמד בגב פנתר הלא חמד אנני מתכוונת שאיני יודעת תפתור אתח בר דעת.

עוז. פנתר.

ועדה למלחמה במצוקה

אנו דורשים מהממשלה להקים ועדת חקירה מיד, עכשיו ואנו לא ניתן לשוטרים פושעים מסוכנים שיסתובבו חופשי בלי להעמידם לדין.

הרתמו למאבק בלי הבדל מעמד ועדה מסויימת הגש עזרתך לארגון הפנתרים השחורים בישראל הנאבק למען שוויון זכויות וחיסול הפער החברתי כלכלי.

לשוחרי הצדק והשוויון בישראל הצטרפו לפנתרים השחורים והרימו את קולכם בכל מקום ובכל רגע, ר"תום את חבריך למאבק נעלה זה לבטחון המדינה אל תתן ידך להתפוררות עם ישראל שוויון זכויות מלא יביא למיזוג גלויות מושלם.

זה משותפת בשם (הועדה למלחמה במצוקה) בוועדה זו ישבו שלש נציגי הפנתרים השחורים והחברים הנ"ל. במגביל לוועדה זו ארגונינו ימשיך בפעולותיו אם בהפגנות ובשביתות ועוד, ולהוות לחץ מתמיד נגד המדיניות של הממשלה לגבי עדות ח"מזרח בישראל.

אנו לא מעוניינים בכיבוי שרפות ובמתן שכון לאדם מסויים או כל מיני סידורים אישיים אנו לא נש"תוק ולא ניתן מנוחה לאותם גורמיים בממשלה שיש בידיהם את כל הכלים הדרושים לחיסול הפער החברתי כלכלי.

מיום הקימונו את הצעקה כלפי הממשלה והחברה על גודל הפער החברתי כלכלי בישראל, ישנה הרגשת סכנה של התפרצות וזעם מצד העם המזרחי המקופח והמוזנח, והתמרמרות עדתית עצומה. יש חשש למלחמת אזרחים מקיפה, וזאת ראינו בחלקה ביום שלישי ב-18.5.71 בכיכר ציון כאשר היתה התנגשות בין המשטרה לבין הפנתרים השחורים, ולשיאו של מתח זה היה פיצוץ המולוטוב על תחנת המשטרה בירושלים.

המצפון הלאומי הזעיק את כל אותם האדישים שעסקו בעניינים האישיים שלהם בעקבות כל מה שקרה נדלק אור אדום על הסכנה הצופנת בתוכה עוד אלפיים שנות גלות נוספות והתפוררות המדינה.

עקיבא אזולאי סגן ראש העיר בשלב זה החליטו מספר אישים לגשת מיד לפתרון הבעיה ובאו בהצעות לעזור לפנתרים השחורים בפתרון בעייתם, לאמיתו של דבר כל אדם מקופח בישראל יכול בשקט לכנות עצמו פנתר היות ומאבקינו חולש על השכבה הנחשלת ולא רק לאותם פנתרים שמפגינים. (המאבק של כל החברה לנחותים ונחשלים, למשגשים והנהנים. בימים אלא נתתם למאבק זה מר עקיבא אזולאי סגן ראש העיר ויחד אתו עוד כמה אישים מר סלוק עמי ומר ציון אלבו וביחד עם אישים אלה הקימונו ווע-

קיצור תקנות ההתאגדות של הפנתרים השחורים

ירושלים

1. שם האגודה: "הפנתרים השחורים".
2. כתובת האגודה: רח' ע"ח 53/20, ירושלים.
3. מטרת האגודה:
- א. להאבק כקבוצת לחץ למען שינוי ותיקון פני השלטון בארץ שבו יחיה עם אחד מבלי הבדלי גזע ולביטול אפליות או הבדלים על רקע עדתי בתוך העם היהודי.
- ב. להאבק להשגת חינוך ממלכתי חינוך מגיל 4 עד לסיום האוניברסיטה.
- ג. להאבק לשילוב ילדים אשכנזים וספרדים בבתי הספר בישראל לעידוד ולהושת בר"טול ההבדלים שעל רקע עדתי.
- ד. להאבק להסרת האפליה במבחני הסקר של משרד החינוך והתרבות.
- ה. להאבק להשגת מענקים למשפחות מרובות ילדים ממקורות ציבוריים, וממשלתיים, ומממלכתיים.
- ו. להאבק במשרד החינוך ואצל כל הגורמים המוסמכים להעלות רמת החינוך בבתי הספר של שכונות העוני ובמושבים, בכך שילמדו שם אך ורק מורים מוסמכים.
- ז. לבנות בתי ספר וגנונים נוספים ולספק להם את כל הציוד הדרוש, ובמיוחד לבתי ספר שהוזנחו בעבר.
- ח. להקים מועדונים חדשים עם ציוד משוכלל.
- ט. לגייס למועדונים מדריכי נוער שיהיו בעלי הכשרה בפסיכולוגיה ובסוציולוגיה.
- טו. להאבק למען חיסול משכנות העוני.
- טז. להאבק למען הפסקת בניית ריכוזים בצורת "גטו לשחורים". כמו שכונות שמואל הנביא והקטמונים בירושלים.
- יח. להאבק למען איחוד המוסדות המשניים של משרד השיכון כגון פרוזות טפחות, ובכך לקצר את דרך היסורים של האזרח.
- יט. כדי לממש מטרת אלה תפעל האגודה בכל הדרכים הנראות לה ובין היתר:
 1. בהפגנות, בעצרות עם ובשביתות.
 2. תבקש להשמע בפני ועדות הכנסת.
 3. תפנה למפלגות שיציעו תיקונים בחוקים או שתצבענה נגד חוקים מסויימים.
 5. האגודה תקים לשכת תלונות על קיפוחים שתהיה במטה האגודה.
 6. האגודה תפנה לדעת הקהל במאבק נגד פגיעה והגבלת זכויות ואפליה ע"י השלטון.
4. פעולות האגודה: לשם מלוי תפקידיה ולהשגת מטרתיה רשאית האגודה:
 - ב. לקבל תרומות, עזבוניות, חקדשות והלוואות מאת מוסדות ויחידים — ותשלומים עבור שירותי האגודה בכל צורה שהיא ולהוציאם על מטרת האגודה.
 - ו. לחופיע כאשיות משפטיות בפני כל מוסד שיפוטי אזרחי ודתי ובפני כל מוסד ממ"שלתי, מקומי וציבורי.
1. אברג'יל ראובן, מוסררה ע"ת 53/20, יושב ראש.
2. מרסיאנו רפאל, מוסררה בלוק 15 כ' ז', מזכיר.
3. אברג'י אליעזר, משמרות 5 מוסררה, גזר.

מכתבים למערכת

אל תקרי פועל — אלא פנתר

בשנת 1968 הפצתי חוברת על המשטר ב"ארץ, שבה הגעתי למסקנה שעתידיה הדמו"קרטי של מדינת ישראל תלוי בעיקר בבני עדות המזרח: ביכולתם להבין את המציאות הפוליטית בארץ, וביכולתם להתארגן כדי ליצור את הבסיס של מפלגה אלטרנטיבית. משטר חד-גונוני. מאז ועד היום לא השתנה מאומה במשטר החד-גונוני המתעלם מצרכיהם של בני עדות המזרח והמשרת, בצורה גלויה, רק את האינטרסים של חלק מסויים באוכ"לוסיה: משפחות ברוכות ילדים חיים, עדיין בדוחק;

התינוך, השיכון והתעסוקה מחולקים באופן סלקטיבי (מדברים גם על ילדה סלקטיבית); המפלגות משתלטות על השכירים דרך הסתדרות — ועל העצמאיים דרך פקידיו ש"מה עדיים ומפלגתיים, ופוגעות ע"י כך ב"תריותיו הפוליטיות של האזרח הקטן. אבל אם השילטון עמד במקום... לא כן בני עדות המזרח, אשר התעוררותם הפוליטית עלתה בצורה התלולה ביותר בשלוש השנים האחרונות עד שהגיעה לשיא עם ה"פעתם של "הפנתרים".

הם צמחו מתוך נל המהאות! הופעה זו לא היתה מקרית. היא באה אחרי תהליך ממושך של תסיסה: של פגיעה בדמותן של ההס"תדרות ושל המפלגות השולטות; של שבי"תות שרשרת; של התקוממיות של נציגים במועצות פועלים ובמועצות מקומיות נגד מר"כזי המפלגות; של מחאותיהם של וועדי ה"רים, וועדי שכונות וזוגות צעירים; ושל הת"ארגנותם של סטודנטים ספרדו-מזרחיים ב"אוניברסיטאות. הקש ששבר את גב הגמל היה מצבם העלוב של בני הנוער — יתומי החברה — העוברים והמוזנחים ע"י המוסדות. התסי"סה מסביבם הבהירה לצעירים אלה שמצבם לא היה אלא תוצאה של התנאים שהמוסדות כפו עליהם! שניציגי המפלגות בכנסת, המת"יימרים לדבר בשם העם, אינם אלא מחלקי הטבות לקרוביהם, לבני עדתם ולעושי-דברם! עם גבור הלחץ, קמו קומץ צעירים על נפשם — והיו ל"פנתרים"! הם צמחו מתוך גל המחאות ורכבו עליו, כאילו לכוון אותו. והדי ההזדהות איתם נשמעו בכל קצוות ה"ארץ!

בגרות פוליטית וטו"רוח. מנהיגי "הפנ"תרים" מגלים בגרות פוליטית מדהימה! שיתות מאבקם הוציאו, מלכתחילה, את הרוח ממפרשי המפלגות כאשר האשימו אותן בע"דחיות. שרי הממשלה פתאום מצאו את עצמם בצד השני של שוט העדתיות — שהשתמשו בו כל השנים נגד בני עדות המזרח! כנגד הלחצים שהופעלו עליהם — השיבו "הפנתרים" בהפגנות-עם! זו הפעם הראשונה

שקבוצה ספרדו-מזרחית משתמשת בזכויותיה הפוליטיות בסומביות כזו — ולא בזמן הב"חירות. נראה לי כי "הפנתרים" יכולים לס"פק, אם יתמידו, את האלמנט החיוני ביותר ליצירתו של ראש-החץ פוליטי שיהיה ביכולתו להכניע את טבעת המפלגות המקיפות את בני עדות המזרח והחונקות את התקרמותם! זהו כוח-אדם צעיר, דינאמי, מתנדב, שאינו נרתע מלחצים! צעירים אלה יצאו לרחוב בידיים ריקות נגד יריבים בעלי אמצעים בל"תי-מוגבלים; נקשם היחידי היה עוז-רוחם; הסיסמה החרוטה על דגלם: תצטרף לפנתר — מאפליה תתפטר: מילת הקסם בגרונם: שיויון!!

אור ארום למפלגות! אילו "הפנתרים" היו בעד אלימות, הדבר לא היה מדאיג את ה"מפלגות. כי אז המשטרה יכולה למעוך אותם בלי בעיות. יש צעירים רבים המסכנים את שלום הציבור במעשי שוד המסתיימים, מזמן לזמן, גם בפגיעה בגופם של אזרחים שלווים. החברה הישראלית נהפכת, אט אט ולפני עיני כל, לחברה אלימה. בקצב זה, לא רחוק היום שהטיוול ברחוב, בשעות הערב, יהיה כרוך בסכנות נפשיות. אילו דבר זה היה מד"איג את המפלגות, כי אז מזמן היו עורכות סקרים כדי לדעת: מה הם התנאים הנורמים לילדים אלה להיות לפושעים? ומדוע זה שבתי הספר היסודיים בארץ אינם אלא מל"כודות עכברים עבור מרביתם?!

אבל אין למפלגות דאגות כאלה. כי הש"עורריה בבתי הספר נמשכת, שנה אחרי שנה, במשך יותר מעשרים שנה ואין מי שינקוף אצבע! רק כאשר "הפנתרים" נשבעים שלא לעסוק בפשע; כאשר הם נוקטים באמצעים חוקיים כדי לשפר את מעמדם; כאשר הם נושאים כרוזות ונאומים ומחלקים כרוזי הסבר — רק אז נדלקים האורות האדומים כמטות המפלגות!

כי הפעם לא מדובר על שלום הציבור, אלא בשלום המפלגות עצמן! על "פנתרים" ופועלים שחורים. להקמתו של ארגון "הפנתרים השחורים" יש אספק"טים רבים הדומים לאלה שליוו את ראשיתן של תנועות הפועלים הקלאסיות, במחצית ה"ראשונה של המאה התשע"עשרה (מה שאי"אפשר לומר על "מפלגות הפועלים" הקיימות). תנועות הפועלים היו תנועות מתאה והגנה עצמית;

הקמים על עצמם היו עניים;

מנהיגיהם היו מחוסרי השכלה;

תקופת המאבק היתה מלווה שביחות;

האי-שקט נגרם בשל תנאי החינוך, הדיור והתעסוקה;

העניים נתקלו בהשמצות שתכליתן להוכיח שהם עצמם האחראיים למצבם.

בניגוד למקובל, "הפנתרים" לא נעזרו ע"י

האיגודים המקצועיים — מכיוון שאלה נמ"צאים בידי המפלגות. הם גם לא יכלו להש"חמש בשם מעמדם. כי כולנו יודעים שהסו"עלים האמיתיים — המייצגים את אבוסבול, את מועלם ואת סעדיה — הם גולדה מאיר, יגאל אלון, פנחס ספיר וישראל גלילי. אז הם השתמשו בשם עוד יותר מתאים לתקופה שלנו ולמתרחש בארץ. שם שעורר אסוצי"אציות בלבותיהם של הקבוצה היחידה שאינה נמצאת תחת עקבה של ההסתדרות: הצעירים! "הפנתרים" עשו יותר להפנות את תשומת ליבו של הציבור למצבם של מיעוטי-היכולת כחורש אחד — מאשר כל "מפלגות הפועלים" עשו ביחד במשך עשרים שנה!! אין פלא איפה, שפעולותיהם זוכות לאהדה רבה בקרב השיכבות הנחשלות המקוות שהנה קם, סוף סוף, גוף שיהיה מסוגל לייצג אותן ולהגן על זכויותיהן.

כי, בסך הכל, "הפנתרים השחורים" הינם ילדיהם של הפועלים השחורים של מדינת ישראל — שגדלו בג'ונגל של אפליה וק"פוח, פרי עבודתו של מימסד עדתי. הם ב"אים, היום, כדי לתבוע את כבודם ואת כבוד הוריהם ואחיהם. הם מסמלים במעשיהם, ב"דיבוריהם ובתפקידים שהם מוכנים ליטול על עצמם, את תנועת העמלים של ימינו — של שנות השבעים.

כי תנועת פועלים אמיתית אין, ואף פעם לא היתה במדינת ישראל. ועכשיו בא ארגון "הפנתרים השחורים" למ"לא את החסר.

אל תקרי פועל — אלא פנתר! !

ספיר שלום

לכ' הפנתרים השחורים, בחורים אמיצים, אחים יקרים. ברצוני להצדיק את תביעותיכם, ואין צורך לפרט הסיבות. מתוך לבי אני אומר לכם "כל הכבוד ותודה רבה".

בכבוד רב

בן הרוש מפעוד
רח' האורגים 10
בת"ם

21.5.1971

לכבוד "הפנתרים השחורים"!
אנו קבוצת תלמידים הלומדים בכתה י"א הומאנית בביה"ס "תיכון הגליל" בטבריה, מביעים בזה את הזדהותנו במאבקם לחיסול האפליה העדתית וביעור העוני. אך לדעתנו מאבקכם יזכה לאהדת יתר באם פעולותיכם לא תהיינה אלימות אלא פעולות הנעשות בדרך החוק.

אנו תקווה שמכתב זה ימצא אוזן קשבת, ומאבקכם הצודק יסתיים בהצלחה.

בהוקרה התלמידים

דנילוף אלי	דרורי אמנון
יששכר בן-חיים	אריה מזרחי
אבנר בן-חור	איתן עופר
קובי מאיר	רחמים סירדא

ארגונו והם כבר התחילו בעבודה. אנו נתקלים על כל צעד ושעל ב"עבודה" זו, אולם קשה לנו לאמוד את ממדיה ועוצמתה.

על פי המשוער הם נוקטים עתה בצעדים הבאים:

א. החדרת גורמים רפורמיסטיים לארגון.

ב. החדרת סוכנים ממשלתיים לארגון.

ג. עודד גורמים חמומי מוח, שיביאו את הארגון לעומת שאינו מתוכנן ויוזם על-ידינו, בתנאים שיבהרו על-ידי המשטר, שיהיו בלתי נוחים לנו ויביאו לתבוסתנו.

ד. הקמת ארגונים "מתחרים" לזריעת בלבול ומבוכה.

ה. ועוד רעיונות רבים אחרים שלא יחסרו למשטר בשעת הצורך.

היא זאת: יותר קל לה וגוה לה לממשלה לשבור תנועה עממית שתצא נגד העוותים ההיסטוריים מאשר לטפל במצב ולעקור את אותם העוותים מהשורש. כי עקירתם של העוותים פירושה בעיני המשטר ויתור על מהותו. ברור כי אין הוא יכול לעשות זאת. באותה מדה שהמשטר מוכן היה להחזיק בעמדות ללא וויתורים בשאלת השטחים, ולאבד על-ידי כך את אהדת העולם כולו, כך הוא לא יוותר על מדיניותו הסוציאלית הנפשעת, גם במחיר מלחמת אזרחים. כי שגעון הגדלות, שמרון הכוח וההצלחה, האמונה ב"אתה בוח'תנו" של המשטר האשכנזי במדינת ישראל הגיעו למדרגה כזו, שאין הם מסוגלים יותר להקשיב לקול התבונה. הם מאמינים שהם יכולים "לטפל" בבעיה שהציב בפניהם

ארגונו קם על רקע הצטברות מרירות מאז הגיעו המתישבים האירופאים הראשונים לארץ. ארגונו הוא הבטוי הראשון להתנגדות של יהודי המזרח, התנגדות שימיה כימי הכרותנו עם יהדות אשכנז. ההתקוממות הנוכחית, ההולכת ומתפשטת מיום ליום, אוספת כח ותנופה, היא תוצאה של התפתחות שהגיעה לשיאה בשני מישורים: א. גדול הפער בכל שטחי החיים. ב. גדול מספרנו עד כדי 65% של האוכלוסיה היהודית. ההתקוממות היא תוצאה של הסתירה בין שתי עובדות אלה. מצב ידוע היטב לשלטונות, אין אנו מטילים ספק ביכולתם של השלטונות לרמות נכוחה. אם כן, נשאלת השאלה, מדוע הממשלה מתעלמת מהבעיה למרות הסכנות העומדות בשער? התשובה לשאלה

ימים נוראים

בון היסורים הצער והסבל!

לכן, פנתרים, חזקו ואמצו! הצדק הוא נשקכם — נשק אדיר בידכם. אתם הדיקתם את לפיד האור והחרות; שום צרוף נפשע של כוחות לא יכבה את האור הגדול שהדלקתם לנו באפילה הגדולה הסורבת אותנו. חזקו ואמצו!!!

על פודלים ופנתרים

בכל מקום בארץ צצים ועולים ארגונים הקוראים לעצמם פנתרים שחורים. אנו מאמצים את ידיהם, אנו נגיע אל כולם כדי ליצור "ממשלה" ארצית של פנתרים, כדי להפוך את הארגון לכח שיטיל מורד לבקרר התקפים שבאויבינו. אבל ברצוננו להתריע ולהזהיר מפני פנתרים מדומים משלושה סוגים:

א. אנשים שבעים ומפוטמים הרואים בארגון אפשרות נהדרת להשיג נתחים שונים לעצמם, ההודרים לארגון ומשפיעים על החברים בארגון, שרובם נערים בלתי מנוסים, לוותר על הדרישות הגדולות, על הבכורה, בשביל נזיד העדשים של הממשלה, שיפול בסופו של דבר בחלקם.

ב. אלה הם נערי הטפוחים של המשטר, כלבי הפודל של הממשלה, המאורגנים תחת השם שלגו, כדי לזרוע בלבול ומבוכה. הם מקבלים תקציבים ממשלתיים והנוקים שהם כבר גרמו הם עצומים. לשר חזני היתה אינפורמציה "סודית" על פגישתם והוא בא וקעקע את בנין הקלפים שבנו במספר הבטחות, אותן שכח בדרכו הביתה.

"הפנתרים השחורים! ? אני לא מצדיקה אותם. מה יש! מה הרעש! שילכו לעבוד! גרים עשרה בחדר? נו, אז מה?!" אלה דעותיהם של החברה השבעים, של היורמים, של המחוסנים. קל להם לבעלי הבטן המלאה לשפוט ולשלוף עצות מהשרוול, ובלבד שזה לא יהיה על חשבון השמנת הפרטית. "אם מצבם גרוע אז רק הם אשמים", ממשיכים הסוציאליסטים השבעים "ומסבירים" את המצב.

האם חשבתם, אתם מגודלי הכרס, מה אשמתו של אותו ילד בגיטו מוסררה, בשכונת התקוה, בכרם התימנים, במעברת בת-ים, בדימונה, בכפר ירוחם, בקרית שמונה, "מהגולן עד החרמון" — מה אשמתם של אותם ילדים! מדוע הם נדונים לחיי עוני ושעבוד, ללא אור ותקוה! האם על החברה לשעבד נוער יקר זה, תשתית המדינה, כדי שאתם, מגודלי הכרס, תוכלו להמשיך וללול ללא צורך, כדי שתוכלו להחליף את מכוניותיכם פעם בשנה דווקא?! מדוע הם או אחיהם צריכים "ליהנות" משוויון רק מול האש?! האם זוהי מדינה סוציאליסטית?! איך היא יכולה לסבול את דיוגנוף לצד שכונת הרכבת?! מדינה, איך את יכולה לראות כל זאת ולשתוק?! פיך נאלם דום, אזניך חרה שות, עיניך סומאו?! את מדינת היהודים, או מדינת הספרים?! אוי לך תל-אביב, שהפכת לתל של יסורים וצער. אוי לכן ירושלים, חיפה, רמת-גן, נתניה, כי הגיעו ימים שחורים, ימים גוראים, ויצעקו בנינו בחוצותיכם אולם אזניכם כבדו משמוע. מאות אלפי גרונות ניחרים צועקים — "שוויון", ותבוא לפני אל עליון צעקתם וישועתם לפני כבודו. לאן תברחו ביום הדין של המהפכה; איך תסתתרו מפניה?! הלא היא תתבע מכם את חש-

רבע מאוכלוסית התלמידים בב"ש "על קו העוני"

יותר מרבע מאוכלוסיית התלמידים בבאר-שבע מצויה "על קו העוני ומתחתיו" — קובע מקור מוסמך במערכת החינוך העירונית.

אנשי החינוך בבירת הנגב אומרים, כי לעיר יצאו מוניטין כעיר אוניברסיטאית — עובדה, "המשכיחה", לדעתה, את שיעור האוכלוסיה הנחשלת, החיה בעוני מבחינת הכנסה לנפש ושטח מגורים.

אנשי החינוך מציינים, כי "רבע עד שליש מהתלמידים אינם מגיעים להישגים מינימאליים ואינם מסוגלים להמשיך לימודיהם בחינוך על-יסודי". תוצאות הסקר בבאר-שבע, הן מהנמוכות בארץ, אף כי שירותי החינוך כאן מפותחים והמורים הם בעלי ותק סביר. בשנת תש"ל זכו בסקר 25.3 אחוז מתוך 1674 תלמידים, מהם 6.9 אחוזים בלבד לפי נורמה א'.

המחנכים טוענים, כי תוצאות אלו נובעות מ"שיעור בלתי רגיל של אוכלוסיה נחשלת". משרד החינוך נתבקש מכבר לערוך מחקר רציני בעניין זה, אך לא נענה עד כה.

גם השירות הפסיכולוגי הפועל ליד מחלקת החינוך העירונית קבע, כי מחזור כיתות ח' בשנת תש"ל, נמצאו 25.1 אחוז מכלל התלמידים (431 מ' תוך 1674) בלתי מתאימים לחינוך על-יסודי או מקצועי סדיר והם כווננו למרכזי נוער ולמגמות מתאימות אחרות. נמסר, כי תוצאות שנת תשל"א מראות אותה תמונה, שכמעט כל הנבדקים בקבוצה זו הם מהשכבות הנחשלות.

על נחמדים... ולא נחמדים...

בסוף שבוע שעבר גילתה ראש הממשלה לצופי הטלוויזיה, כי היא ניפגשה עם הפנתרים בביתה, "ואני מוכרחה לציין שהם לגמרי לא חבריה נחמדים! אני גם חוששת שחלק מהם לא יהיו לעולם טר-בים ונחמדים" הוסיפה ראש הממשלה בססקנות וזעמא.

אחרי אותה פגישה, כך נמסר לי ממ-קורות יחידע-דבר, שלחה גולדה כמה נ-ציגים של חבריה נחמדים לפגוש את נציגי הפנתרים ולשוחח איתם, כדי להראות להם, לפנתרים, מי הם באמת אנשים נחמדים לדעתה. שידעו להם!!

וכך, בערך, התנהלה השיחה בין נח-מד-גולדה והפנתרים:
נחמד: תסלח לי חבר, אבל אתה פשוט לא נחמד!!

פנתר: סליחה?

נחמד: לא, ברצינות, אתה לא סימפא-סי! תשאל את גולדה!!
פנתר: אני לא מבין.

נחמד: תסתכל בראי, חבר! יש לך מיב-טא זר! אתה לא יודע אידיש! מה להגיד לך — לבאנטיני!

פנתר: ומה בנוגע אליך?

נחמד: אני נחמד! תשאל את גולדה!
אני מבית טוב, נקי, מרווח, עם גינה, ססנתר, ועוזרת. אני פשוט חמד!!
פנתר: אבל א...

נחמד: שתוק! אל תיתערב! בכלל איך אתם מעזים לייצג את שכונת העוני? אתם שגדלתם בבית רע, ומלוכלך, בחדר אחד קטן ומחניק יחד עם עוד 16 יצורים כמוך?! ועוד לבוא לגולדה ולדרוש מ-מנה שתקטיב לכם? ועוד לעזור לכם? תוצפה!! מי אתם בכלל?!

פנתר: אולי תשכע...

נחמד: אני מדבר עכשיו! אני מבין שבא אל ילד נחמד ממשפחה טובה שקיבל חינוך טוב, ומבקש לעזור לו!! אדרבה ואדרבה! מגיע לו! לנער אינטליגנטי, שלחיו וזרחות ועגולות מבריא, שובע, ובגנות, שנישלה לקייטנות מעולות כדי שיהיה חייל טוב, לנער כזה, תאמין לי, מוכנה גולדה לתת אפילו את פת-לחמה האחרונה!!

פנתר: בכל זאת...

נחמד: שקט! אבל שצעירים כמוך ש-

מערת ארגון הפנתרים השחורים הוא להוציא את כל אותם מקופחים עניים ו-מרודים, בעלי משפחות מרובות ילדים ש-הם רובם יוצאי אסיה ואפריקה, מהאדי-שות הארורה וההשלמה עם גורלם ול-הנהיגם למאבק נגד השלטונות. הפנתרים מבינים היטב שאותה ממשלה היא שאשמה במצב זה של עוני. של קיפוח עדתי ומכיוון שבדידה האמצעים הכספיים לשנות מצב זה. חייכים ללחץ עליה ל-שנות את מדיניותה כלפי עדות המזרח בישראל. בשיחה עם כמה משפחות מרו-בות ילדים. הטיחו האשמות כבדות כלפי מוסדות השלטון. אך בסיכום ציינו בצער כי אין ברירה, זה הגורל. לדוגמה מת-מרמרים הם על כך שהממשלה מנסה להשתיק את הבעיות בהעברת חלק מ-תושבי שכונות העוני לשיכונים אך מה עשו הרשו שכונת עוני ופתחו שכונת עוני חדשה נוספת-71 (גיטו לשחורים כגון קט-מונים ושמואל הנביא) האם הממשלה אינה מבינה שהיא לא פתרה בכך כלום. פרט לעובדה שכעת אין דולף להם גשם מן הגג? הרי היא סגרה כעת משפחה של 10 נפשות בשני חדרים וכך נוצרה אותה צפיפות בבית (עם משכנתה לצמיחות) ממשיכים לישון שלושה במיטה אחת או על מזרון אחד ולפעמים אין את שתיהן. והאב ממשיך להשתכר את אותו הסכום שהשתכר קודם ואינו מספיק לקיום ברור וטבעי. במצב כזה כשאין לילדים ב-ש-כונות מקום בבית להכין שעורים, ואם יש כבר שולחן אז אוכלים עליו במסמרות? כי אין מקום לכולם יחד סביבו. לא רחוקה הדרך לגשירה מבית הספר כבר בגיל 9-10, ומכאן הדרך לעבריינות פתוחה. ואז מפעילה הממשלה את זרוע המשטרה או זרוע הסעד, כששתיהן מטפלות בכ-עיות מלמעלה ואינן מסוגלות לשנות את המצב מיסודו.

פנתר: אלא ש...

נחמד: בחיי, אני לא מבין!! אחרי כל מה שעושים לכם, איך עוד מעזים נחותי-דרגה כמוכם לטעון שיש אפלייה? מה קורה כאן?!

פנתר: תראה, חבוב...

נחמד: ובכלל, אני חושב שאת שכונות-העוני צריכים לייצג רק חבריה נחמדים מבית טוב, עם מכונית טובה והכנסה ה-גונה!!

פנתר: תיסלח לי ש...

נחמד: לא ברצינות, חבר, אתה בפי-רוש לא נחמד! אתה עני! אתה חסר-השכלה!!! אתה פשוט לא נעים!! אתה לא משלנו!!

לצבא כן
— לשיכון לא!

גולדה: "זה לא מגיע לי — אבל תודה רבה"

כך אמרה גולדה בטקס באוניברסיטת ת"א, בו הוענק לה תואר דוקטור. הרי על כך אנו מריעים כל הזמן — מתן דב-רים לא לה שלא מגיע להם וגזילת אותם הדברים מאלה שזה מגיע להם. אדם מוסרי נבחן בין השאר בכך שהוא לא לוקח דברים שאינם מגיעים לו. דב-רים אלה אנו אומרים במפגיע לגולדה המדברת השכם והערב על מוסר וצדק.

אנו טוענים שענין זה לא שייך למשרד הסעד (המחלקה לכיבוי שריפות) או ל-משרד השיכון (שזה פותר חלק מבעיה קטנה) או למשרד החינוך כפי שמחנכים כיום את בני שכונות העוני. או למשטרה שהממשלה מינתה כאפוטרופוס למלחמה בעוני? (זה באמת לא יפה מצד הממשלה שמטילה תפקידים רבים על המשטרה).

להאבק בנוער השולי שלא באשמתו התדרדר לרחוב ולפשע ובמקביל להאבק בפנתרים השחורים הגאבקים לחיסול ה-פער החברתי כלכלי מה שלא מוכנה לע-שות הממשלה מוסרת לידי המשטרה ש-מכירה היטב את הקליינטים שלה.

זוהי שאלה של מדיניות ממשלתית כל-לית שחייבת להשתנות. אנו לא נע-בור לסדר היום ונמשיך במאבקנו עד חרמה? ? ?

חיסול הפער החברתי

יביא לחיסול הפנתרים השחורים